

„Моя толкос' не работи,
 „Ще помагамъ пригласката.“
 Сладко така той ми каза,
 Чючюрчето ми показа.
 Нѣжно сетнѣ посѣдвахми.
 Слѣдня пѣсень **) ми избрахме,
 Дето въ сръбско ѣх пѣяхми,
 Двама въ Бѣлградъ като бяхме:
 Скашляхме ся, покихнахме,
 Гласовито ми запяхме:

* *
 *

„ Драга, мила ти, свободо!
 Осмѣли ни ти сърдцата,
 Възбуди ни ти душата, —
 „ Далечъ отъ насъ ти незгодо!

„ Крѣвь юнашка кипна вече,
 „ Въ жили наши що си тече;
 Напрѣдъ! напрѣдъ! трясна, грѣмна
 Гласъ народенъ — минутъ звѣнна.

галь Българскый народъ, но по сега позна вече истината и правый пѣтъ, който води камъ спасеніето му. Мнозина сж ся възползували отъ леснопроливащата ся Българска крѣвь и отъ леснотоваримый Българскый грѣбъ. Не тѣй вече по сега: Българина сляпо ся труди, зада ся спаси първо съсѣда му, а чи послѣ той. Никога! — Помагай и ся надявай да, нѣ ако помогнемъ първо себе си: тѣй не иде на гайдата днесъ на Българскый народъ.

**) Посвятена въ память на Бѣлградскити сподвижници.